

matte madest ärramiina. Kui sepärrast monti
maiale läks, siis ei tohtind se muido sündida,
kui omma Parriswannema loaga. Ommeti
olli neilsinnatstel Parrispidajattel melewald,
priiks lasta kedda lahtsid, ja neid ka kui lojust
müa ja wahhetada.

Keik, kes nenda parris ollid, arwasid en-
nestele sest rasket põlwe ollewad. Ja sepärrast
ollid nende Parriswannemad jo monne aia
eest sega katsund nende põlwe tõsta, et nad
ennast isse sest digussest lahti loid müa
ja wahhetada. Siiski jäid nende allamad sed-
da õhklama, et nad agga ühhes ja seshammas
waldas omma ello woisid aiada, liati kui knul-
sid, teistes maldades, wallitsusse polest nago
parremat luggu ollewad.

Jubba sepärrast siis — agga keigeennas
mistepärrast, et Parriswannemad isse
leidsid omma süddame tundmisse wasto olles-
mast, et inimenne teise inimesse parris on,

piddasid need Moisawannemad issekeskis non,
ennast sest digussest, et nende allamad nende
parris pidid ollema, lahti palluda. Ning
läkkitasid ka omma Peawannemat omma Run-
ninga jure, sedda non Lemma tahtmisse ette
heita.

Sesinnane Runningas arwas sedda esste
järele, ja siis Lemma kinnitas sedda pallu-
mist. Ja sest tousis se Seadus, et nende
walla Rahwas seäl Makonnas, igga Moisa-
wannema käest ennesele wastastikko kaup-
mõda Maad woiks numada kus legi agga ar-
was parrimenne lorda sawad, ning et ka
teviad leiwa, wannemattega misammoti seäl
ümber kaudo wastastikko kaup woisid tehha.

Agga ühtlase seati ka Runninga polest, et
nemmad mitte keik ühhekorraga, waid, ühhest
määratud aias hakkades, ja siis aastust aastani,
üks ossa awal, Prilaste sarnatseks pidid